

Lolita Bosch

El nen
que
volia
matar

Premi Guillem Cifre
de Colònia 2013

laGalerajove

Primera edició: gener del 2014

Un jurat format per Ramon Bassa, David Monserrat,
Anna Pérez i Miquel Rayó va atorgar a aquesta obra
el XXXII premi Guillem Cifre de Colonya 2013

Disseny de la coberta: Mariano Rolando
Fotografia de la coberta: Mario Tama / Photonica World/ Getty Images
Fotografia de l'autora: Regina Saura

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014 Lolita Bosch, del text
© 2014 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

facebook.com/editoriallagalera
twitter.com/editorialgalera

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagalera.cat lagalera@grec.cat

Imprès a Límpgraf
Mogoda, 29-31. Pol. ind. Can Salvatella. 08210 Barberà del Vallès

Dipòsit Legal: B-25.771-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5079-7

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Un

Em dic Max, tinc catorze anys i passo molta més por que els altres nens. Perquè a vegades em passen pel cap unes coses molt estranyes que no sé què són, d'on vénen ni per a què serveixen.

Si és que serveixen per a alguna cosa.

I aleshores tinc la sensació que els altres s'adonen que jo no sóc com ells i que per això em tenen por.

Tenen por de mi.

I això és exactament el que m'espanta tant: que els altres em tinguin por.

Perquè el que jo voldria és ser com ells.

Pensar en les mateixes coses que pensen els altres nens.

Oblidar-me de mi. No quedar-me desemparat quan el meu cap marxa. Abandonat per mi.

Però no ho aconseguixo, no ho aconseguixo, no ho aconseguixo. I cada cop que el meu cap marxa tot sol, ja és massa tard i jo no sé pas com aturar-lo.

I és clar: no ho puc explicar a ningú.

Perquè, diguin el que diguin, si els altres s'adonessin que jo sóc com sóc i que el meu cap va com va, em quedaria ben sol, es riurien de mi, ningú no em creuria...

O els faria més por de la que ja els faig.

Por de mi.

Per això no n'he dit res.

A ningú.

Tot i que la veritat és que a l'institut no tinc gaires amics.

I a altres llocs, tampoc.

Molts nens pensen que sóc una mica estrany. Però a mi tant me fa, perquè així és com aconseguixo que no m'empipin gaire. Que em deixin tranquil.

Perquè ja he notat que a l'institut tinc companys que no fan por a ningú i que a ells els empipen tota l'estona. Però a mi no.

A mi, els altres, m'eviten.

I ja m'està bé: m'estimo més que m'evitin que

no pas que es riguin de mi o que m'estiguin empipant tot el sant dia.

Senzillament: que em deixin tranquil.

Però encara que m'evitin, encara que hi hagi altres nens als quals molesten més que a mi, encara que ningú no em faci casi, a mi m'espan-ta que em tinguin por.

Perquè no sé què deuen pensar de mi.

Qui deuen pensar que sóc.

No sé què esperen.

No sé què veuen que jo no veig.

No tinc ni idea del que creuen que em pot passar pel cap ni què sospiten que sóc capaç de fer.

Per això no n'he dit res.

Encara que a vegades penso que callar no em servirà. Que ara que els meus companys ja s'han adonat que no sóc com ells, ja en deuen haver pensat alguna.

N'estic segur.

Encara que jo no n'hagi dit res.

A l'institut, vull dir.

Perquè als meus pares no va caldre ni que els ho mig amagués ni que els en mig parlés. Ells de seguida es van adonar que me'n passava alguna i

la meva mare em va dur a cal metge, un senyor desconegut i molt atent que em va fer unes preguntes molt i molt incòmodes.

–Mare! –vaig protestar.

–Ho hem de fer, Max. Au va, fes cas al metge i marxarem de seguida.

I el metge volia saber què penso, què em passa pel cap, qui sóc.

Tot i que em vaig estimar més no dir-li que volia matar.

Com ho hauria pogut fer, davant de la meva mare?

Com se sentiria si s'adonés que, en realitat, sóc com sóc?

Pobra mare! No s'ho mereix pas, tenir un fill així. Sempre ha tingut paciència. M'ha encoratjat a ser valent. Ha provat que m'oblidi de la meva tímidesa.

I el pare també.

Pobra mare i pobre pare!

Pobres tots dos.

Es posarien ben tristos si sabessin que el seu fill és com és i que ha pensat a treure la vida a un animal.

Si sabessin que he pensat a matar, tot i que

hagi intentat amb totes les meves forces aconseguir pensar en altres coses.

I tindrien raó de sentir-se desgraciats si esbriessin tot això.

Tindrien raó, perquè la veritat és que no sé pas com puc pensar-la, una cosa així.

I potser sí que ho hauria de dir a aquest metge que no deixa de mirar-me.

–En què penses, Max?

–Coses.

–I no hi ha res que em vulguis explicar?

–No.

–Res important?

–Res important, doctor.

–Au va! –em demana la mare–. Parla amb el metge, Max. Digue-li què et passa.

–Però és que no em passa res, mare!

–Aleshores no hauries pas de tenir cap por de parlar-ne amb ell.

–És que no en tinc! El que passa és que no sé què voleu que li digui...

–Per què no m'expliques què va passar a l'aula de laboratori, Max? Diu la teva mare que...

–Mare! Això són coses nostres! Et vaig demanar que no ho expliquessis a ningú!

I aleshores la mare calla un moment, com si li calgués agafar una miqueta d'aire abans de continuar parlant.

–Max, no he estat pas jo. Algú de l'institut ha trucat al metge i...

–Algú de l'institut!?

–Sí, Max.

–Això vol dir que els meus companys ja ho saben?

–Ja saben què, rei?

–Vostè què en pensa, doctor? Els deuen haver explicat, als meus companys, que he hagut de venir a veure'l a vostè?

–Suposo que no, Max.

–Però ho acabaran sabent. A l'institut tot se sap i ells ho acabaran descobrint...

–Au va, rei! No t'ensorris.

–Que no m'ensorri, mare? Tu ho dius perquè no saps què és estar sola. Oi que no?

–No estàs sol, Max.

–Ah, no? I què et penses que dirà aquella nena, quan sàpiga que...

–Quina nena, Max?

–Per què ho vol saber tot, vostè? Deu pensar que hauria d'anar-los a dir que sóc una amenaça,

oi? Que sóc perillós, eh que sí? Que s'allunyin de mi! Que he pensat a matar!

–Que has pensat què, Max?

–Ho sento molt, mare. Tant se val! Ben mirat és millor que ho sàpigues ara, perquè ja no podré tornar mai més a l'institut...

–Per què no, Max?

–Que no m'escolta, doctor!?! Li estic dient que he pensat com seria matar!

Dos

Quan penso a matar, ho penso així: normalment estic assegut en algun lloc tranquil, sense pensar en res ni recordar-me de ningú, i aleshores m'imagino que arriba algun animaló fràgil, lent, que avança pausadament.

Alguns són animals petits i peluts. D'altres són granotes. Alguna mena de cranc. Una tortuga. I una vegada fins i tot vaig pensar que matava un cadell.

Un cadell gris amb taques blanques que no em fa pensar en cap gos que hagi conegut mai.

Els animals que se m'acosten sempre van sols i jo mai no els crido.

No els provocho.

Són ells que s'aturen al meu davant i em miren. Aleshores jo els somric.

Llavors els aixeco de terra, trec una navalla de la butxaca del meus pantalons, i, pensant en alguna altra cosa, els impedeixo respirar i els obro el cos d'un tall, sec.

Després els torno a deixar a terra, m'aixeco, m'espolso els pantalons, me'n vaig i em faig fàstic.

Encara que mai, o gairebé mai, no he sentit que cap d'aquests animals fes soroll mentre jo m'allunyava.

Crec que sempre que he pensat que els mata-va, els he deixat ben morts d'un sol tall, sec.

D'un sol tall sec.

És horrible, ho sé.

Però no ho penso pas perquè ho vulgui pensar, sinó perquè el cap em va sol i no sé com aturar-lo.

No puc.

No en sé.

I la veritat és que ni tan sols tinc una navalla.

I que tampoc no voldria tenir-la.

Però això tant és. Perquè, encara que sigui mentida, el que penso deu ser culpa meva.

De ben segur que no m'esforço prou a deixar de pensar i és per això que, tot de sobte, el cap

comença a imaginar coses cada cop més horroses i marxa.

M'abandona.

Desemparat per mi.

Com si fos una baldufa quan se separa de la corda. Un trineu en una pista de neu perillosa que perd el nen que duu al seu damunt. Un ocell cec que ensopega en fer aquells saltironets que fan els ocells cecs quan volen canviar de lloc.

Així és el meu cap: com un ocell cec que hagués d'arribar a alguna banda, però no sabés per on ha de passar perquè no reconeix res.

Res no li sona.

I aleshores, fa el que fa: obrir una navalla que no existeix, matar animalons d'un tall, sec, mentre jo penso en qualsevol altra cosa, acabar, espolsar-me els pantalons, fer-me fàstic i no escoltar cap soroll mentre m'allunyo.

Reaccionar i no dir-ho a ningú.

Absolutament a ningú.

Perquè si aquella nena de la meva classe ho sabés, mai més no em tornaria a somriure com em va somriure aquell dia.

Era un dia especial i a l'institut celebràvem alguna cosa. No recordo què. Una festa històrica,

la data d'alguna batalla, la mort d'algú important, o qualsevol altre fet rellevant per al nostre país però que a mi tant me fa i que no entenc en què m'afecta.

O millor dit: que no crec que m'afecti en res.

Jo estava assegut en un racó del pati.

Sol.

Els meus companys de classe em miraven de tant en tant i parlaven entre ells.

Crec que parlaven de mi.

Però no em deien res. Ningú no em deia res.

Aleshores aquella nena va deixar de fer el que estava fent, va desentendre's de la conversa amb les seves amigues, em va mirar i em va somriure.

No va passar res més que això.

No va venir a parlar amb mi ni tampoc no va fer cap gest per saludar-me. Només va deixar de fer el que estava fent, no va fer cas als altres per un moment, i em va somriure.

Quina llàstima, vaig pensar jo.

La vaig mirar i vaig pensar que quina llàstima que no poguéssim ser amics i proud.

Quina llàstima que aquella nena ja sabés que jo era perillós.

Quina llàstima que tots s'haguessin adonat

que jo volia matar i m'haguessin parat aquella trampa.

I quina llàstima que l'haguessin fet servir a ella per posar-me-la.

Precisament a ella.

A la nena que recordo sempre que vull matar animals.

Quina llàstima.

Per això no li vaig tornar el somriure i tampoc no la vaig saludar.

Perquè de seguida vaig pensar que no permetria que m'inxampessin amb tanta facilitat.

Que si entre tots havien decidit que jo era de debò perillós i que calia tancar-me en alguna banda, no seria precisament jo qui els ajudaria.

Perquè jo no ho volia pas, que em tanquessin.

Em feia més por que em tanquessin que qual-sevol altra cosa que em pogués passar al món.

Fins i tot m'estimava més que els altres em tinguessin por.

Que el meu cos quedés abandonat per mi.

Que em trobessin estrany i no tingués cap amic.

El que fos, abans de quedar-me absolutament sol.

De manera que aquell dia no vaig caure en cap trampa.

Però l'endemà, quan érem a l'aula de laboratori, el meu pla de resistir, de no posar-los les coses fàcils, de combatre, va fracassar.

I va passar això: ens donen el cos dissecat d'una granota i ens demanen que l'obrim per parelles i la tornem a cosir en acabar.

I, és clar, jo vaig voler vomitar.

Però no sabia a qui recórrer.

Vaig voler demanar ajut al meu company de pupitre, però no ens coneixíem gaire. Així que vaig començar a suar i vaig notar que se m'escalaven les orelles i que els altres no deixaven de mirar-me.

Tots ells.

Tots ells pendents de mi.

Però com podia ser que s'haguessin tornat a posar d'acord? Quan parlaven de mi, si jo sempre era al davant?

Potser era un pla que havien fet el dia anterior, a la tarda, durant aquella celebració històrica que no recordo què era ni quin sentit tenia.

Potser m'havia quedat bocabadat pensant en el somriure d'aquella nena, o vaig anar un

moment al lavabo, o em vaig despistar una estona i vaig pensar a matar, i ells ho van aprofitar per parar-me aquella trampa.

Quin cop tan baix!

Aprofitar-se d'un pobre animal dissecat per fer-me fracassar.

Per fer-me caure.

Com ho podien saber?

Qui els havia dit que jo pensava a matar i que per això no podia suportar els cossos morts?

Com ho podien saber si jo no ho havia explicat a ningú?

Absolutament a ningú.

Tanta por, em tenien, que havien decidit, entre tots, tancar-me en algun lloc del qual no pogués tornar a sortir?

Tant els feia com em sentís, jo?

Tan perillós pensen que sóc, els altres?

Doncs no ho sóc. No ho vull ser.

I no ho vaig fer.

Per això, quan el mestre de l'aula de laboratori ens va posar al davant aquell animaló dissecat, vaig haver de cridar.

No vaig poder controlar-me: tenia por, no volia que em tanquessin i no sabia on era la mare.

Tots m'estaven mirant, però tant me feia perquè vaig entendre que ja era massa tard i que no sabia on era la mare.

Que ells havien guanyat i jo estava sol.

Sol sense la mare.

No l'havien avisada? No m'esperava a fora? No vindria a treure'm d'allà? Ningú no li havia dit que em pararien una trampa i que necessitaria la seva ajuda?

O potser esperaven que em delatés al davant de tots els meus companys de classe sense que em calgués l'ajut de la meva família?

Volien veure'm caure a la trampa que m'havien parat al davant d'aquella nena? Volien veure'm sol?

—Jo no l'he matada! Jo no l'he matada! Jo no l'he matada! —vaig cridar.

I els meus companys van esclatar a riure.

Per això em vaig tirar al terra, vaig amagar el cap entre els braços, em vaig retòrcer com un cargol i vaig perdre el sentit.

Suposo.